

Rozhovor s paní Miroslavou Jelínkovou

Svět autistů je plný emocí. Jen jim nerozumí

Původním povoláním je Miroslava Jelínková vědecká pracovnice v oblasti chemie. V současnosti je významnou specialistkou na poruchy autistického spektra v Česku. Výsledkem její dlouhodobé a systematické práce je občanské sdružení Autistik. Letos oslaví patnácté výročí své existence. V Modrém klíči Miroslava Jelínková připravuje programy pro dvě desítky klientů, překládá odbornou literaturu, je autorkou brožur, které mají pomáhat porozumět lidem s autismem.

Když se ohlédnete zpátky, co Vás nejvíce těší?

Začátky byly hodně těžké. Rozhodnutí vzdát se vlastní kariéry a věnovat se autismem postižené dceři přišlo začátkem devadesátých let. Tehdy se o autismu moc nevědělo, a tak jí ani dalším dětem nebylo umožněno vzdělávání. Řešení bylo jednoduché, buď mohla zůstat doma, nebo vyrůst v ústavu. Zvolila jsem domácí výchovu, ale bylo mi jasné, že budu potřebovat odborné zázemí. Začala jsem shánět literaturu a studovat. Náhodou o tuto problematiku měla zájem i obvodní psychiatricka Jasna Macháčková, která mi v začátcích hodně pomohla. Od té doby se mnohé změnilo. Dnes existuje síť speciálních pedagogických center, kde rodinám radí, jak s takto postiženým potomkem pracovat. Navíc, každé dítě má možnost se podle svých možností a schopností vzdělávat. Svět autistů je totiž úplně jiný.

Jaký?

Zvláštní, jakoby uzavřenější, a my stále o něm ještě málo víme. Zdravý člověk se dokáže vžít do pocitů vozíčkáře, pokud si sedne na invalidní vozík, nevidomého, když si zakryje oči. Ale proniknout za bariéru autismu se ještě nikomu nepodařilo. V žádném případě nejsou pravdivá kategorická prohlášení, že autisté jsou bez emocí. City mají, jen jim nerozumí. Jejich život je bohatý, ale nedokáží ho prezentovat. To vede k tomu, že jsou zaškatulkováni někam jinam, než patří. Rozhodně není jejich svět horší než náš. Naopak. Tyto dva světy mohou spolu docela dobře existovat, ale my zdraví jsme autistům povinni pomáhat.

S klienty s různými formami autismu pracujete už hodně dlouho. Dokáží Vás ještě něčím překvapit?

Neustále. Těch překvapení zažíváme každý den hodně. Jsou to drobnosti, které často pozorujeme jen my. Stává se, že se najednou jakoby rozsvítí, pochopí, že jsme tady a můžeme jim pomoci. Otevřou se světu. Začnou dávat najevo, že nám rozumějí a chtějí žít s námi. Je to těžké popsat. Dlouhodobě jsem například pracovala s dívenkou s velkými problémy chování. Někdy se už zdálo, že jsme na dobré cestě a pak se všechno vrátilo k horšímu. Občas mne přepadal pocit naprosté marnosti a únavy. Jednoho dne však ke mně dcera přišla, otevřela mi ruku a do dlaně mi vložila svou nejoblíbenější hračku – kousek plastového kolečka, které nikdy nikomu nesvěřila. Dala tak najevo, že mne pochopila a chtěla mne potěšit. V ten moment si říkáte: Stálo to za to. Je to neuvěřitelný a krásný pocit.

ASOCIACE **TRIGON**

Evropské dny
handicapu

XVII. ročník
integrace
handicap

OSTRAVA

2009

XVII. ročník Evropských dnů handicapu se uskuteční za finanční podpory statutárního města Ostravy

OSTRAVA!!!